

Китоби Дониёл — Яксаду Панҷоҳум

Тафсири Ҳизқиёл 37 ва аҳамияти он барои рӯзҳои охир

Jeff Pippenger

2024-03-21

Баъд аз он ки Ҳизқиёл раванди ба як шудани ду миллатро тасвир мекунад, ӯ сипас муайян месозад, ки он миллатро Подшоҳ Довуд ҳукмронӣ хоҳад кард, ва Ӯ бо онҳо аҳд хоҳад баст ва хаймаи Ӯ бо онҳо хоҳад буд.

Ва онҳо дигар худро бо бутҳояшон, ва бо чизҳои нафратоварашон, ва бо ҳеҷ яке аз гуноҳҳояшон палид нахоҳанд кард; балки Ман онҳоро аз ҳамаи маҳалли иқоматашон, ки дар онҳо гуноҳ кардаанд, наҷот хоҳам дод, ва онҳоро пок хоҳам гардонид; ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд. Ва бандаи Ман Довуд бар онҳо подшоҳ хоҳад буд; ва ҳамаи онҳо як ҷӯпон хоҳанд дошт; онҳо ҳамчунин дар аҳкоми Ман рафтор хоҳанд кард, ва фароизи Маро риоя намуда, онҳоро ба ҷо хоҳанд овард. Ва онҳо дар замин сокин хоҳанд шуд, ки Ман онро ба бандаи Худ Яъқуб додаам, ки падарони шумо дар он сокин буданд; ва онҳо дар он сокин хоҳанд шуд, яъне худи онҳо, ва фарзандонашон, ва фарзандони фарзандонашон то абад; ва бандаи Ман Довуд то абад амири онҳо хоҳад буд. Ва боз бо онҳо паймони сулҳ хоҳам баст; он барои онҳо паймони абадӣ хоҳад буд; ва Ман онҳоро барқарор хоҳам кард, ва афзун хоҳам намуд, ва муқаддасгоҳи Худро то абад дар миёни онҳо хоҳам гузошт. Ва хаймаи Ман низ бо онҳо хоҳад буд; оре, Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд. Ва халқҳо хоҳанд донист, ки Ман, ки Худованд ҳастам, Исроилро тақдис менамоям, ҳангоме ки муқаддасгоҳи Ман то абад дар миёни онҳо хоҳад буд. Ҳизқиёл 37:23–28.

Боби сиюму ҳафтуми Ҳизқиёл пешниҳоди бисёр муфассале аз мӯҳригузори яксаду чилу чаҳор ҳазорро ироа мекунад. Ду ҷӯбе, ки ҳангоме ки илоҳият бо инсоният муттаҳид гардад, бояд ба як миллат табдил ёбанд, ва бар онҳо подшоҳе хоҳад буд. Он як миллат калисои Худо дар рӯзҳои охир аст, ки ҳамоно яксаду чилу чаҳор ҳазор мебошанд. Он ду ҷӯб ду давраи парокандагии подшоҳии шимолӣ ва ҷанубии Исроил мебошанд. Он ду ҷӯб ҳамоно қасоне мебошанд, ки Павлус онҳоро «бадан» меномад, дар ҳоле ки Масеҳро низ «сар»-и он бадан меномад. Ҳизқиёл «сар»-и Павлусро «подшоҳ Довуд» муайян мекунад, ва «бадан»-ро «як миллат».

Дар паёме, ки дар соли 1856 ба адвентизм дода шуд, ва бо силсилаи нотаҳои Ҳирам Эдсон дар бораи «ҳафт замон» дар ҳамоно соли 1856 намоёндагӣ мегардад, Эдсон ба пешгӯии шасту панҷ соли боби ҳафтуми китоби Ишаёё ишора мекунад ҳамчун нуқтаи истиноди Китоби Муқаддас барои нуқтаҳои оғози ҳар ду давраи ҳафт замон. Пешгӯии замони шасту панҷсола дар заминаи муаммоомез ҷой дода шудааст, монанд ба порчаҳои дар китоби Ваҳй, ки мегӯянд: «ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад». Агар чашмоне доред, ки дарк карда тавонанд, ва гӯшҳое, ки бифаҳманд, дар он порча чизе бисёр аҷоиб ҳаст.

Зеро сари Сурия Димишқ аст, ва сари Димишқ Разин; ва дар муддати шасту панҷ сол Эфроим шикаста хоҳад шуд, ба дараҷае ки дигар қавм нахоҳад буд. Ва сари Эфроим Сомария аст, ва сари Сомария писари Рамалёху аст. Агар имон наоваред, албатта устувор нахоҳед монд. Ишаё 7:8, 9.

Пешгӯи шасту панҷсола дар соли 742 то м. оғоз ёфт, ва дар дохили он шасту панҷ сол, нуждаҳ сол баъд, дар соли 723 то м., подшоҳии шимолии Исроил ба асорат аз ҷониби Ашшур бурда шуд, ва ҳангоме ки он солҳо дар соли 677 то м. ба анҷом расиданд, Менашше аз ҷониби Бобил асир гирифта шуд. Он шасту панҷ сол ҳамчунин дар таҳаққукоти анҷоми парокандагиҳои он ду халқ, ки мебоист дар ривояти Ҳизқиёл ба як ҷӯб табдил меёфтанд, таҷассум ёфта буданд. Онҳо мутаносибан солҳои 1798, 1844 ва 1863-ро нишон медоданд. Дар оятҳои, ки паёми дар соли 1863 радшударо муайян мекунанд, як ваҳии махсуси пешгӯӣ мавҷуд аст, ки пешгӯӣ дар он ифода ёфтааст.

Ин ваҳӣ аст, ки «сари» як миллат пойтахти он аст, ва «сари» пойтахт подшоҳ аст. Он барои ин ваҳӣ ду шохид меоварад, ва сипас тамоми нубувват ва ваҳиро бо ин муаммо ба анҷом мерасонад: «Агар имон наоваред, албатта устувор нахоҳед монд.» Агар имон наоваред, ки подшоҳ сар аст, ва сар пойтахт аст, пас устувор нахоҳед монд.

Миллати Ҳизқиёл, ки бо пайвастанӣ ду ҷӯби салтанатҳои шимолӣ ва ҷанубӣ ба вуҷуд оварда мешавад, бояд подшоҳе медошт, ки сар аст, яъне пойтахти миллат. Тамоми ин порчаи Ҳизқиёл дар бораи хусусиятҳои нубувватии муҳр задани як саду чилу чор ҳазор сухан меғӯяд, ки он пайваст шудани илоҳият бо инсониятро дар давраи садо додани карнаи ҳафтуми Ислом, аз воҳи сеюм, намоёндагӣ мекунад.

Рӯзҳои садо додани Карнаи Ҳафтум, дар боби даҳуми Ваҳӣ, аз он вақт оғоз ёфтанд, ки «дигар вақт нахоҳад буд», яъне 22 октябри соли 1844, вақте ки фариштаи сеюм омад. Дар он лаҳза Юҳанно талҳии он таърихро таҷриба кард, ва ҳамон ҷо ва дар ҳамон вақт ба ӯ гуфта шуд, ки маъбадро андоза гирад, аммо таърихи ҳазору дусад шаст соли поймол гардидани муқаддасгоҳ ва лашкарро канор гузорад, зеро он давра ба ғайрияҳудиён дода шуда буд.

Ва он фариштае, ки дидам бар баҳр ва бар замин истода буд, дасти хурдро ба осмон боло бардошт, ва ба номи Ё, ки то абадулобод зинда аст, ки осмон ва он чи дар он аст, ва замин ва он чи дар он аст, ва баҳр ва он чи дар он аст, офарид, қасам хӯрд, ки дигар вақт нахоҳад буд; балки дар рӯзҳои садои фариштаи ҳафтум, ҳангоме ки вай ба навохтани карнаи оғоз намоёнд, сирри Худо, чунон ки ба бандагони Худо — анбиё — башорат додааст, ба анҷом хоҳад расид. Ва он овозе, ки аз осмон шунида будам, боз бо ман сухан гуфт ва гуфт: Бирав ва он китоби хурдеро, ки дар дасти фариштае, ки бар баҳр ва бар замин истодааст, кушода аст, бигир.

Ва ман назди фаришта рафта, ба ӯ гуфтам: «Он китобчаи хурдро ба ман бидеҳ». Ва ӯ ба ман гуфт: «Онро бигир ва бихӯр; ва он шиками туро талх хоҳад кард, аммо дар даҳони ту мисли асал ширин хоҳад буд». Ва ман китобчаи хурдро аз дасти фаришта гирифта, онро хӯрдм; ва он дар даҳони ман мисли асал ширин буд; ва ҳамин ки онро хӯрдм, шиками ман талх шуд. Ва ӯ ба ман гуфт: «Ту бояд боз дар бораи халқҳои бисёр, ва

миллатҳо, ва забонҳо, ва подшоҳон нубувват кунӣ». Ва ба ман найе монанди асо дода шуд; ва фаришта истода, гуфт: «Бархез ва маъбади Худоро, ва қурбонгоҳро, ва онҳоеро, ки дар он ибодат мекунанд, чен кун. Аммо саҳни берунии маъбадро канор бигуздор ва онро чен макун; зеро он ба халқҳои ғайрияхудӣ дода шудааст; ва шаҳри муқаддасро онҳо ҷиҳилу ду моҳ поймол хоҳанд кард». Ваҳй 10:5–11:2.

Маъбаде, ки Юҳанно бояд онро дар 22 октябри соли 1844 чен мекард, ҳамон маъбаде буд, ки «дар он» ибодаткунандагон дошт. Саҳн бояд берун гузошта мешуд. Маъбаде, ки қурбонгоҳ дорад ва дар он низ ибодаткунандагон ҳастанд, қудсгоҳи Осоишгоҳи Осмонист. Дар саҳн қурбонгоҳе буд, аммо он бояд берун гузошта мешуд; бинобар ин, ягона қурбонгоҳи дигари осоишгоҳи Худо қурбонгоҳи бухур аст, ки дар Қудс ҷойгир мебошад. Ҳангоми расидани фариштаи сеюм дар соли 1844, ки омадани фариштаи сеюмро дар оғози замони мӯҳрғуздорӣ дар 11 сентябри соли 2001 рамзӣ менамуд, маъбад танҳо аз ду қисмат иборат буд.

Мақдаси Муқаддас рамзи Калисо буд, ки Павлус онро ҷисм муайян мекунад, ва Ҷои Қудс-ул-Қудс рамзи Сари он ҷисм буд. Ҷои Муқаддас рамзи инсоният аст, ва Ҷои Қудс-ул-Қудс рамзи илоҳият. Қурбонгоҳ ва дуде, ки аз қурбонгоҳ боло мерафт ва ба Ҷои Қудс-ул-Қудс дохил мешуд, нуқтаеро ифода мекунад, ки дар он инсоният бо илоҳият пайваст мегардид. Башар фақат ба воситаи имон метавонад ба Ҷои Қудс-ул-Қудс дохил шавад, аммо таҷрибаи мардуми бовафо дар Ҷои Муқаддас ҷойгир аст.

Дар он ҷо онҳо бояд Каломи Худоро бихӯранд, чунон ки онро нонҳо бар рӯи мизи нонҳои тақдимушуда ифода мекунанд. Дар он ҷо онҳо бояд бигуздоранд, ки нурашон пешни одамон битобад, ва Падари осмонии худро ҷалол диҳанд, чунон ки онро шамъдони ҳафтшоха ифода мекунад, ки ба мо гуфта шудааст Калисоро ифода менамояд. Дар он ҷо онҳо бояд бо илоҳият пайваст шаванд, ҳангоме ки дуоҳои онҳо бо сазовориҳои Масеҳ ба ҳуди ҳузури Илоҳӣ сууд мекунанд.

Аз соли 1798 то 1844, Меъмори Маъбад маъбади башариятро барпо намуд, ки Ё қасд дошт онро бо маъбади илоҳияти Худ муттаҳид созад, аммо башарият исён кард. Аз соли 2001, Ё бори дигар маъбади башариятро, ки ба сурати як саду ҷиҳилу ҷаҳор ҳазор намояндагӣ мешавад, барпо менамояд. Мувофиқи Ҳизкиёл, «подшоҳ Довуд» бояд бар ин миллат подшоҳӣ кунад, ки он аз водии устухонҳои мурдаи хушки Лӯдӯкия ба он лашкари азиме табдил меёбад, ки ҳангоми қонуни якшанбеи наздиқулвукӯ ҳамчун байрақи боло бардошта мешавад.

Мамлакати ҷанубии Яҳудо он ҷое буд, ки шаҳри пойтахт — Ерусалим — дар он ҷойгир буд, ва миллат, подшоҳ ва пойтахт «сар»-ро ифода мекунанд. Агар шумо имон оваред, ҳатман пойдор хоҳед монд. Дар муносибати байни мамлакати шимолӣ ва ҷанубӣ, Яҳудо «сар» буд; пойтахт дар он ҷо қарор дошт, ва он ҳамон шаҳрест, ки Худованд баргузид, то номи Худо дар он қарор диҳад. Мамлакати шимолӣ «бадан» буд. Ба сабаби муртад шудани Сулаймон, Худованд бар зидди Сулаймон душманонро барангехт. Яке аз он душманон Еробъом буд, ки аввалин подшоҳи мамлакати ҷудошудаи шимолии Исроил гардид.

Ва Ёробъом писари Набот, эфротие аз Саридо, бандаи Сулаймон, ки номи модараш Саруёх буд, зани бева, ӯ низ дасти худро бар подшоҳ баланд кард. Ва сабаби он ки ӯ дасти худро бар подшоҳ баланд кард, ин буд: Сулаймон Миллӯро бино намуд ва рахнаҳои шаҳри Довуд, падари худро таъмир кард. Ва он мард Ёробъом марди далер буд; ва Сулаймон, чун дид, ки ин чавон меҳнатдӯст аст, ӯро бар тамоми корҳои хонадони Юсуф нозир таъин кард. Ва дар он вақт чунин воқеъ шуд, ки ҳангоме Ёробъом аз Уршалим берун мерафт, оҳангӯи Аҳиёи шилӯний ӯро дар роҳ ёфт; ва ӯ либоси наवे дар бар карда буд; ва ҳар дуяшон танҳо дар саҳро буданд. Ва Аҳиё либоси нави бар тани ӯ бударо гирифта, онро ба дувоздаҳ пора дарид. Ва ба Ёробъом гуфт: «Барои худ даҳ пора бигир; зеро Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: “Инак, Ман подшоҳиро аз дасти Сулаймон медарам ва даҳ сибтро ба ту медиҳам. (Лекин як сибт барои бандаи Ман Довуд ва барои Уршалим, он шаҳре ки Ман аз миёни ҳамаи сибтҳои Исроил баргузидаам, барои ӯ хоҳад монд:))»

Зеро ки онҳо Маро тарк карданд, ва ба Ашторет, маъбуди сидӯниён, ва ба Кемӯш, худои мӯбиён, ва ба Милком, худои банӣ-Аммӯн, сачда карданд, ва дар роҳҳои Ман қадам назаданд, то он чиро, ки дар назари Ман дуруст аст, ба ҷо оваранд, ва фароизи Маро ва аҳкоми Маро нигоҳдоранд, чунон ки Довуд, падараш, кард. Аммо тамоми подшоҳиро аз дасти ӯ нахоҳам гирифт; балки ӯро тамоми айёми ҳаёташ ба хоҳири бандаи Ман Довуд, ки баргузидаам, амир хоҳам сохт, зеро ки ӯ аҳкоми Маро ва фароизи Маро нигоҳ дошт. Вале подшоҳиро аз дасти писараш хоҳам гирифт ва онро ба ту хоҳам дод, яъне даҳ сибтро. Ва ба писараш як сибт хоҳам дод, то ки Довуд, бандаи Ман, ҳамеша пеши Ман дар Уршалим, он шаҳре ки баргузидаам, то номи Худро дар он ҷо биниҳам, чароғе дошта бошад. 3 Подшоҳон 11:26–36.

Он миллате, ки ҳангоме ба вучуд омад, ки Хизкиёл ду ҷӯбро ба ҳам пайваст, бояд «Довуд»-ро ҳамчун подшоҳ медошт; ва Довуд аз Уршалим ҳукмронӣ мекард, ки он шаҳри пойтахтест, ки Худо баргузид, то номи Худро дар он ҷо қарор диҳад. Даҳ қабилаи шимолӣ рамзи ҷисм буданд, ва Уршалим рамзи сар буд. Ба сабаби гуноҳҳои Манашше, Яхудо дар соли 677 то милод ба Бобил ба асирий бурда шуд, ва ба ин тартиб парокандагии «ҳафт замон» бар зидди подшоҳии чанубӣ оғоз ёфт. Дар он вақт Худованд Уршалимро рад кард.

Бо вучуди ин, Худованд аз шиддати ғзаби бузурги Худ, ки хашмаш бар зидди Яхудо аз ҳамаи таҳрикоте ки Манашше ӯро ба онҳо ба хашм оварда буд, фурӯ нанишаст. Ва Худованд гуфт: «Яхудоро низ аз пеши назари Худ дур хоҳам кард, чунон ки Исроилро дур кардам, ва ин шаҳр — Ерусалимро, ки баргузидаам, ва он хонаро, ки дар бораи он гуфта будам: “Номи Ман дар он ҷо хоҳад буд”, рад хоҳам кард». 4 Подшоҳон 23:26, 27.

Дар он «хона» дар Ерусалим буд, ки ӯ баргузид, то номи Худро дар он ҷо бимонад, ва шаҳр ва хона партофта шуданд, аммо Закарё ваъда дод, ки Худованд бори дигар Ерусалимро баргузида хоҳад кард.

Пас фариштаи Худованд ҷавоб дода, гуфт: «Эй Худованди лашкарҳо, то ба кай бар Уршалим ва бар шаҳрҳои Яхудо, ки бар онҳо дар ин ҳафтод сол ғзабнок будай, раҳм нахоҳӣ кард?» Ва Худованд ба фариштае ки бо ман сухан мегуфт, бо суханони нек ва суханони тасаллибахш ҷавоб дод. Пас фариштае ки бо ман муошират мекард, ба ман

гуфт: «Нидо кун ва бигӯ: чунин мегӯяд Худованди лашкарҳо: Ман барои Уршалим ва барои Сион бо ғайрати азим ғайрат дорам. Ва Ман бар халқҳои бутпарасте ки дар осоиш хастанд, саҳт хашмгинам; зеро Ман андаке хашмгин будам, вале онҳо мусибатро афзун карданд. Бинобар ин, чунин мегӯяд Худованд: бо марҳаматҳо сӯи Уршалим бозгаштаам; хонаи Ман дар он бино хоҳад шуд, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва ресмони андоза бар Уршалим кашида хоҳад шуд.»

Боз нидо намуда, бигӯй: «Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: Шаҳрҳои Ман аз фаровонӣ боз пур ва паҳновар хоҳанд шуд; ва Парвардигор ҳанӯз Сионро тасалли хоҳад дод, ва ҳанӯз Ерусалимро баргузида хоҳад кард». Он гоҳ чашмони худро боло бардоштам, ва дидам, ва инак, чор шох буд. Ва ба фариштае ки бо ман сухан мегуфт, гуфтам: «Инҳо чистанд?» Ва ӯ ба ман ҷавоб дод: «Инҳо он шохҳоянд, ки Яхудо, Исроил ва Ерусалимро пароканда кардаанд». Ва Парвардигор ба ман чор ҳунармандро нишон дод. Он гоҳ гуфтам: «Инҳо барои чӣ омадаанд?» Ва ӯ сухан ронда, гуфт: «Инҳо он шохҳоянд, ки Яхудоро чунон пароканда карданд, ки ҳеҷ кас сари худро боло бардошта натавонист; вале инҳо омадаанд, то онҳоро ба даҳшат андозанд, то шохҳои халқҳоро, ки шохи худро бар замини Яхудо баланд бардошта буданд, то онро пароканда созанд, фуру андозанд».

Ва ман боз чашмони худро боло карда, нигаристам; ва инак, марде бо риштаи ченкунӣ дар дасташ. Ва ман гуфтам: «Ба кучо меравӣ?» Ва ӯ ба ман гуфт: «То Ерусалимро чен кунам, то бубинам, ки паҳноии он чӣ қадар аст, ва дарозии он чӣ қадар аст». Ва инак, фариштае ки бо ман сухан мегуфт, берун рафт, ва фариштаи дигаре барои пешвози ӯ берун омад, ва ба ӯ гуфт: «Бидав, ба ин ҷавонмард сухан рон ва бигӯ: “Ерусалим мисли шаҳрҳои бедевор сокин хоҳад шуд, азбаски анбӯҳи мардум ва чорпоён дар он хоҳад буд. Зеро Ман, мегӯяд Худованд, барои он девори оташин дар гирдогирдаш хоҳам буд, ва ҷалол дар миёни он хоҳам буд. Ҳой, ҳой! Аз замини шимол берун оед ва бигрезед”, мегӯяд Худованд, “зеро ки Ман шуморо чун чор боди осмон пароканда сохтаам”, мегӯяд Худованд. “Худро раҳо кун, эй Сион, ки бо духтари Бобил сокин ҳастӣ. Зеро ки чунин мегӯяд Худованди лашкарҳо: Пас аз ҷалол Ӯ маро назди халқҳое ки шуморо тороч карданд, фиристодааст; зеро ҳар кӣ ба шумо даст расонад, ба гавҳараки чаши Ӯ даст расонадааст.”»

Зеро инак, Ман дасти Худро бар онҳо хоҳам ҷунбонид, ва онҳо барои ғуломони худ ғанимат хоҳанд шуд; ва шумо хоҳед донист, ки Худованди лашкарҳо Маро фиристодааст. Эй духтари Сион, суруд хон ва шодӣ намо, зеро инак, Ман меоям, ва дар миёни ту сокин хоҳам шуд, мегӯяд Худованд. Ва дар он рӯз халқҳои бисёр ба Худованд пайваста хоҳанд шуд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд; ва Ман дар миёни ту сокин хоҳам шуд, ва ту хоӣ донист, ки Худованди лашкарҳо Маро назди ту фиристодааст. Ва Худованд Яхудоро, ки ҳиссаи Ӯст, дар замини муқаддас ба мерос хоҳад гирифт, ва Ерусалимро боз интиҳоб хоҳад кард. Эй тамоми башар, ба ҳузури Худованд хомӯш бошед, зеро Ӯ аз маскани муқаддаси Худ бархостааст. Закарё 1:12–2:13.

Ваъдаҳои Худованд дар бораи он ки Ӯ бори дигар Ерусалимро интиҳоб хоҳад кард, он гоҳ иҷро шуданд, ки Исроили қадим баъд аз асорати худ дар Бобил Ерусалимро аз нав бино

кард; аммо анбиё бештар дар бораи айёми охир сухан мегӯянд, назар ба рӯзгоре ки дар он зиндагӣ мекарданд. Худованд «аз маъбади муқаддаси Худ бархост» дар 22 октябри соли 1844, вақте ки Ё бархоста, аз Қудс ба Қудс-ул-қудс кӯчид; дар он вақт «ҳама башар» бояд пеши Худованд «хомӯш» мебуд, зеро Рӯзи кафорати намунавии осмонӣ фаро расида буд, мутобиқи Ҳабаққук 2:20.

Аммо Худованд дар маъбади муқаддаси Худ аст; бигзор тамоми замин пеши Ё хомӯш бошад. Ҳабаққук 2:20.

Дар он вақт, ба Юҳанно дар боби ёздаҳуми Ваҳй гуфта шуд, ки маъбадро чен кунад, ҳамон чизеро ки Закариё дид, вақте ки Ё «боз» «чашмони худро боло кард ва нигоҳ кард, ва инак, марде бо ресмони ченкунӣ дар дасташ». Сипас Закариё гуфт: «Ба кучо меравӣ?» Ва Юҳанно ба Закариё гуфт: «Барои чен кардани Ерусалим, то бубинам, ки паҳноии он чӣ қадар аст ва дарозии он чӣ қадар аст». Таърихи аз нав бино шудани Ерусалим баъд аз асорати ҳафтодсола, ва таърихе ки дар соли 1798 оғоз ёфт, вале ҳангоми расидани ғариштаи сеюм дар соли 1844 бо исён анҷомид, ҳар ду он кореро муайян месозанд, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз гардид.

Мамлакати ҷанубӣ, шаҳри Уршалим ва подшоҳ Довуд ҳама он «сар» мебошанд, ки дар он ҷо бояд ҳислати Худо зоҳир гардад. Мамлакати шимолӣ «бадан»-ро ифода мекунад, ва ҳангоме ки Худованд муайян кард, ки бори дигар «ба Уршалим раҳм намояд» ва «онро тасаллӣ диҳад» ва бори дигар «онро баргузинад», Ё ба мӯҳригузори яксаду чихилу чор ҳазор ишора мекунад, ки он ҳамчунин ба ҳам пайвастании устухонҳои хушки мурдаи Лаодикияро дар бар мегирад, ва баъд аз он зинда шудани он устухонҳоро ба лашкари азиме дар бар мегирад.

Он кор дар боби сию ҳафтуми Ҳизқиёл тасвир шудааст, ва он ба воситаи подшоҳии шимолӣ ва ҷанубӣ ифода меёбад, ки барои кори ба анҷом расонидани ваъдаи аҳд — навиштани шариати Ё бар дилҳо ва зеҳнҳои саду чихилу чаҳор ҳазор — як ташбеҳ фароҳам меоваранд. Аз он ду ҷӯб, яке ва танҳо яктоаш ҳамчун сар муайян карда шудааст, ва агар имон доред, агар чашмони шумо бубинанд ва ғӯшҳои шумо дарк намоянд, ин ҷӯби дигарро ҳамчун бадан муайян месозад.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Бар таҳкурсии, ки ҳуди Масеҳ гузошта буд, ҳаввориён калисои Худоро бино карданд. Дар Навиштаҳо тасвири сохтани маъбад бисёр вақт барои баён кардани бино шудани калисо истифода мешавад. Закариё ба Масеҳ ҳамчун Шоҳае ишора мекунад, ки бояд маъбади Худовандро бино кунад. Ё аз ғайрияҳудиён низ ҳамчун ёварони ин кор сухан мегӯяд: “Ва онҳое ки дуранд, омада, дар маъбади Худованд бино хоҳанд кард;” ва Ишаё эълон мекунад: “Ва писарони бегонагон деворҳои туро бино хоҳанд кард.” Закариё 6:12, 15; Ишаё 60:10.»

Петрус дар бораи бино шудани ин маъбад навишта, мегӯяд: «Ба Ё наздик шуда, ҳамчун ба санги зинда, ки аз ҷониби одамон рад шудааст, вале назди Худо баргузида ва гаронбаҳост, шумо низ, ҳамчун сангҳои зинда, бино карда мешавед ба хонаи рӯҳонӣ,

каҳонати муқаддас, то қурбониҳои рӯҳоние пешкаш намоед, ки ба василаи Исои Масеҳ назди Худо мақбуланд». 1 Петрус 2:4, 5.

«Дар қонҳои ҷаҳони яҳудӣ ва ғайрияҳудӣ ҳаввориён меҳнат мекарданд ва сангҳо берун меоварданд, то бар таҳкурсии гузошта шаванд. Павлус дар номаи худ ба имондорони Эфсӯс гуфт: “Пас, акнун шумо дигар ғарибон ва бегонагон нестед, балки ҳамшаҳри муқаддасон ва аҳли хонаи Худо ҳастед; ва бар таҳкурсии ҳаввориён ва анбиё бино ёфтаед, дар сурате ки ҳуди Исои Масеҳ Санги асосии гӯша аст; ки дар Ё тамоми бино, ба ҳам дуруст пайваста, барои маъбади муқаддас дар Худованд нашъунамо мекунад; ва дар Ё шумо низ бо ҳам бино карда мешавед, то ки бо Рӯҳ маскани Худо гардед.” Эфсӯсийн 2:19–22.»

Ва ба аҳли Қўринтус ё навишт: «Мувофиқи файзи Худо, ки ба ман дода шудааст, ман ҳамчун меъмори ҳақим таҳкурсиҳо гузоштам, ва дигаре бар он бино мекунад. Аммо ҳар кас эҳтиёт кунад, ки чӣ гуна бар он бино мекунад. Зеро ҳеҷ кас наметавонад таҳкурсии дигаре ҷуз он чи гузошта шудааст, бинаҳад, ки он Исои Масеҳ аст. Ва агар касе бар ин таҳкурсии тилло, нуқра, сангҳои қиматбаҳо, ҳезум, алаф, ҳас бино кунад, амали ҳар кас ошкор хоҳад шуд; зеро он рӯз онро маълум хоҳад кард, чунки он ба воситаи оташ ошкор мешавад; ва оташ амали ҳар касро, ки аз чӣ гуна аст, хоҳад озмуд». 1 Қўринтиён 3:10–13.

«Ҳаввориён бар таҳкурсии устувор бино карданд, яъне бар Санг-асриҳо. Ба назди ин таҳкурсии онҳо сангҳоеро оварданд, ки аз ҷаҳон тарошида буданд. Бинокорон бе мамониат меҳнат накарданд. Кори онҳо ба сабаби муқовимати душманони Масеҳ ниҳоят душвор гардонида мешуд. Онҳо мебоист бар зидди таассуб, пешдоварӣ ва нафрати онҳое мубориза мебуданд, ки бар таҳкурсии козиб бино мекарданд. Бисёре аз онҳое ки ҳамчун бинокорони қалисо меҳнат менамуданд, метавонанд ба бинокорони девор дар айёми Наҳеъм монанд карда шаванд, ки дар бораи онҳо навишта шудааст: “Онҳое ки деворро бино мекарданд, ва онҳое ки бор мебардоштанд, бо онҳое ки бор мекарданд, ҳар яке бо яке аз дастҳои худ дар қор меҳнат мекард, ва бо дасти дигараш силоҳро нигоҳ медошт.” Наҳеъм 4:17». Аъмоли Ҳаввориён, 595–597.